

Verzoeker, naar eigen zeggen van Somalische nationaliteit, heeft in mei 2009 asiel aangevraagd in Nederland. Hij beweert in 1993 in Mogadishu geboren te zijn, maar na onderzoek blijkt dat hij andere gegevens heeft opgegeven bij zijn asielaanvraag in 2008 in Italië. Het asielverzoek van verzoeker wordt afgewezen omdat Italië op grond van de EU-Dublinverordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. Het daartegen gerichte beroep bij de rechtbank wordt afgewezen. Verzoeker heeft geen hoger beroep bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State ingesteld tegen die uitspraak, omdat een dergelijk hoger beroep geen automatisch opschortende werking heeft. Verzoeker klaagt bij het Hof dat overdracht aan de Italiaanse autoriteiten in strijd zal zijn met artikel 3 EVRM, vanwege het ontbreken van opvang en zorg voor asielzoekers aldaar en met artikel 8 EVRM, omdat hij een familielid in Nederland heeft.

Het Hof benadrukt dat van belang is dat rechtzoekenden toegang moeten hebben tot een effectief rechtsmiddel met automatisch opschortende werking, maar stelt dat de vraag of daarvan in deze zaak sprake was niet hoeft te worden beantwoord, omdat de klacht hoe dan ook niet-ontvankelijk is. Het Hof geeft aan dat verzoeker eerder in Italië opvang en een verblijfsvergunning heeft gehad en dat, anders dan in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland (92917/12, 4 november 2014), het hier gaat om een gezonde jongeman, zonder anderen die van hem afhankelijk zijn. Bovendien zijn de omstandigheden in Italië niet vergelijkbaar met die in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S t. België en Griekenland (30696/09, 21 januari 2011). De structuur van het opvangsysteem en de algemene situatie in de opvangcentra leiden op zichzelf niet tot het oordeel dat er geen vreemdelingen aan de Italiaanse autoriteiten kunnen worden overgedragen. Alles overwegende oordeelt het Hof dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij na overdracht aan Italië zal worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending van artikel 3 EVRM vormen. Het Hof verklaart de klacht in zoverre kennelijk ongegrond en daarmee het verzoek in zoverre niet-ontvankelijk. Het Hof oordeelt voorts dat hetgeen is aangevoerd ten aanzien van artikel 8 EVRM niet eerder in de nationale procedure is aangevoerd en reeds daarom het verzoek eveneens niet-ontvankelijk is.